

ntamo

Tero Hannula

TUNKEILIJÄ

TUNKEILIJA

© 2010 Tero Hannula
ISBN 978-952-215-143-8

SARJAN ULKOASU
Marko von Konow

VALMISTAJA
BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

2010
ntamo
www.ntamo.net

Tero Hannula

TUNKEILIJÄ

PIENOISROMAANI

ntamo

Yksi

ENSIMMÄINEN LUKU

Minulla on hyvin pienet kädet. Paljon pienemmät kuin muilla tuntemillani miehillä. Ne sopivat täydellisesti maalaamiseen. Pienet sormeni ovat yhtä siveltimen, kynän, hiilen, minkä tahansa välineen kanssa mitä satun kulloinkin käyttämään. Tuntuu kuin se olisi minun sormeni, minun käteni, joka jättää jälkensä kankaaseen tai paperiin. Sormistani huokuu vapauden tunne, kaipuu, vapaus itse välittyy käsistäni, suunnaton vapaus, joka vapauttaa minut ja kaiken ympäriltään. Se vapauttaa pienen huoneeni, jonka olen pyhittänyt kokonaan taiteelleni.

Sinä päivänä aloin pikkuhiljaa ymmärtää olevani tyytyväinen elämäni, aloin olla viimeinkin onnellinen. Sain olla yksin kerrostalokaksiossani, sain tulla ja mennä niin kuin halusin, sain nousta minulle sopivaan aikaan, sain valvoa niin myöhään kuin minua huvitti. Sain katsella käsiäni rauhassa, sain tehdä niillä mitä tahdoin. Kukaan ei ollut sanomassa minulle mitä tehdä, *hän* ei ollut enää häiritsemässä elämäni, muuttamassa päivärytmiäni. Sain toimia kuten halusin. Olin vapaa.

Vedenkeittimestä kuului muovinen naksahdus. Laitoin puolen litran kannuun kaksi teepussia, vaniljaa ja omenaa, kaadoin vedet keittimestä kannuun ja asetin lautasen nurinpäin sen päälle. Työnsin avaimet taskuuni pienillä kauniilla käsilläni, kuten jokaisena aamuna, annoin taskun kankaan hyvällä käteni herkkää pintaa, kosketella sitä, vietellä, ja mennin ulos postilaatikolle.

Kun olin työntänyt oven kiinni, varmistin että se naksautti lukkoon, nykäisin pari kertaa, ja käännysin lähdettyäni vielä kerran tarkistamaan. Siinä samassa ymmärsin etten sitenkään ollut laittanut avaimia taskuuni. Ne lojuivat takkini

taskun pohjalla. Housujen tasku oli hyväillyt tyhjää kouraa, vietelty sen erehtymään, sekoittanut sen ajatukset. Avaimet olivat kauempana minusta kuin koskaan ennen, vaikka välissä oli vain pari metriä. Pari metriä, ovi ja lukko. Tarkistin taskuni moneen kertaan, työnsin käteni taskuihin sisään, ta-puttelin taskuja ulkopuolelta, mutta tiesin että ne eivät olleet siellä. En voinut käsittää miten niin saattoi päästä käymään.

Kävin katsomassa postit. Lehden välissä oli jotakin. Ker-manvalkea kirjekuori, paksua paperia, sen kuvat voi tuntee liikuttelemalla sormeja kuoren pintaa pitkin. Osoitteeni oli kirjoitettu paksulla mustalla musteella, kauniilla tyylitellyllä käsialalla, mutta nimeä siinä ei ollut. Musteella kirjailtu osoite tuntui sormenpäissä sileänä ja kovana kuin teräs. Maltoin olla avaamatta sitä, maltoin odottaa kunnes pääsisin takaisin asuntooni.

Kävin soittamassa talonmiehen ovikelloa ja hän lupautui avaamaan oveni, mutta kertoi tapana olevan, että siitä peritään maksu. Hän avasi oven ja kertoili tapauksia, joissa oli käynyt vastaavasti. Hän tiesi, että minua hävetti ja yritti keventää tunnelmaa. En sanonut hänelle mitään, mihin hän reagoi jatkamalla kiusallista tarinointiaan. Olin varma että hän alkoi keksiä tarinoita omasta päästään. Hän kertoi miehestä, joka taannoin löydettiin harhailemasta läheisestä puistosta. Aluksi itsekseen mutisevaan mieheen ei ollut kiinnitetty tavanomaista enempää huomiota, mutta kun hän seuraavana päivänä alkoi pysäytellä ihmisiä, sitä seuraavana päivänä saarnata ihmisille, ja sitä seuraavana päivänä huutaa niille, kutsuttiin lopulta paikalle poliisit, jotka veivät hänet pois. Hänellä ei ollut mitään henkilötietoja mukanaan, mutta pian huomattiin, että erään asunnon vuokria ei enää maksettu. Tarina kertoo, että heikkohermoinen miesparka oli kokenut lopullisen romahduksen lukittuaan itsensä asunton-

”Nyt tuijotin vain tuota miestä, joka oli jollakin omituisella tavalla minun kaltaiseni, vaikka hänen hiuksensa olivatkin omiani tummemmat. Hän näytti kiinnostavalta enkä tahtonut olla hänelle töykeä. Jotakin olisi sanottava. Pian. Olimme tuijottaneet toisiamme silmiin varmasti pari minuuttia. Mitä hän oikein tahtoi? Avasin suuni ja huomasin hänen kasvoissaan odottavan muutoksen. Hän odotti ensimmäistä siirtoani. Minäkin odotin sitä.”

Tunkeilija on vähäeleinen kertomus taidemaalari Sebastianin lähimenneisyydestä, jossa nolo seurustelusuhde on tullut päätökseensä, sekä nykyisyydestä jossa kaikki on aina kesken. Asioiden keskeneräisyyttä alleviivaa hänen luokseen ilmestyvä vieras mies, joka vaikuttaa Sebastianin taiteeseen, elämään ja ajatuksiin enemmän kuin tämä haluaisi myöntää.

ISBN 978-952-215-143-8

